

Ἀλέξης Τραϊανός

Πέντε Ποιήματα

ΖΕΣΤΗ ΚΛΕΙΣΤΑ ΠΑΡΑΘΥΡΑ

Ζέστη κλειστά παράθυρα

Μιά έτοιμόρροπη βροχή

Μαζέψαν οί μέρες καλά πού πήρα τσιγάρα

Ἐνας καπνός ἀπ' ἄλλες μέρες στά χέρια μου

Ἀπό 'κεῖνο τό φῶς πού ἔσθησε πρόπερσι μέ κάνεις νά κριώνω

Ἡ νύχτα ἕνας ἀπόκρημνος φόβος

Ἦσπου τό σπίτι θηλειά δέθηκε στό λαιμό μου

Τό δωμάτιο κλείστηκε μέσ στό περιεχόμενο του

Ἐτρεχε κάτι τό κόκκινο καί πολύ πηχτό

Ἀπ' τή σεξουαλική τραγωδία τῶν ὀνείρων

Ὅμως τό σῶμα μέ τίς πεσμένες σάρκες του ἠούχασε τώρα

Σ' αὐτό τό ἄηχο καί πολύ παρελθόν

Αὔριο κι αὔριο κι αὔριο

Νά 'χετε μαζί τήν ταυτότητα σας

Ἐνα βλέμμα σκουπίδια ποντίκια τοῦ '50

Καί μία κρύα καρδιά

Μπάζει ἀπό παντοῦ σ' αὐτό τό σαράβαλο ποίημα

ΣΗΚΩΘΗΚΑ ΚΑΙ ΚΑΘΗΣΑ ΕΔΩ

Σηκώθηκα καί κάθησα ἐδῶ

Ὁ σκονισμένος δρόμος τοῦ κρανίου μου

Αὔριο μία φωτογραφία θά εἶναι

Κέρινο πόδι ἢ ἐπουλωμένο δόντι

Τώρα ὅμως γιατί ἡ πραγματικότητα λύθηκε χίλια κομμάτια

Ἐνα κλειδί δέν θά ἐπαναφέρει στό κάδρο καμιά ζωή

Κι ὅλο μιλῶ γιά μία ἱστορία σκιᾶς

Σ' αὐτό τό ἄχρηστο βλέμμα ἀπό παράθυρα καί ὀρίζοντα

Αὐτός εἶναι ὁ ἄχρηστος ὀρίζοντας

Ἐνα διάστημα σίδηρο καί σίγουρο

Παγωμένο μιλῶ καί πηγαίνω

Νά δῶ τόν φόβο πίσω ἀπ' τὰ μαῦρα μαλλιά μου στό σκονισμένο δρόμο

Ἀπ' τήν ἀνοιχτή πόρτα στό μαῦρο

Ἰού ἔτρεξε πάλι σ' ἕναν φοβισμένο τριγμό

Καί χύθηκαν κάτι χειμωνιάτικα χρόνια

Κλεισμένο μαῦρο παπούτσι μαῦρο παλτό

Χύθηκε ἡ ἀνατριχίλα

Τί κάνεις

Ποῦ πᾶς

Δέν βλέπει ότι τίποτα δέν φεύγει

Τά χέρια μου άσπρισαν
Μέρες πού ζοϋνε σιγά καί ήσυχα πάνω σέ τοίχους
Σηκώθηκα καί κάθησα έδω
Τά γόνατα μου στήν καρδιά
Καί τήν ψυχή στά δόντια

ΑΥΡΙΟ ΘΑ ΧΙΟΝΙΣΕΙ

Αϋριο θά χιονίσει
Είχε τόσα χρόνια
Τό χιόνι τά μάτια νά βρεθοϋν κάποτε

Άκούω τό χάλκινο χιόνι
Χιονίζει πολύ άπ' τίς κλειστές χαραμάδες του γέλιου σου
Έναν κόσμο άποφλοιωμένον από κάθε μυαλό
Παρανοϊκή έπέρχεται ή μνήμη δίχως κανένα ζωικό παρελθόν
Άπό πράγματα πού άπουσίασαν στή σιωπή
Σκέφτομαι τή ζωή προτου σχηματιστεί σέ ζωή
Άπό ξανά άπουσία ζωής άπουρμένης άπ' τή ζωή
Μιάς νύχτας πολύ άπόντων πραγμάτων
"Η μιάς αινιγματικής βροχής άπ' τό κενό
"Ένα τόσο σαθρό

"Όπως ό χρόνος θαθύς καί άπών
Ζαλισμένος σέ γαλάζια σύννεφα
Άπό καπνό

Δέ θυμάται πότε ξανασυνέθη πάλι αυτό
Αυτό τό πούσι από καπνό καί σαν τάφος
Χωρίς κανένα ύφος γκρί στους κροτάφους
Σ' ένα παράθυρο πού κάθομαι χωρίς νά μιλω
Γιατί έζησα χρόνια μέσα σέ γκρί παράθυρα καί στό μαϋρο
Γιατί έζησα χρόνια καπνίζοντας μέσ στό μαϋρο
Μέ τήν κάθε μου σκέψη διαλυμένη προτου σχηματιστεί σέ σκέψη
Άπό κανέναν κοντά μ' ένα στόμα γεμάτο σκουριά
"Ωρα τής νύχτας κακιά
Μόνο τά έρημα μάτια αυτά έχω στά χέρια μου
Μά ήδη αυτό πού συνέθη είναι πάρα πολύ
Δέν έχει καμιά σχέση μέ τή ζωή
Δέ θυμάται τίποτα άπ' αυτή
"Ίσως νά μή συνέθη ποτέ
Ούτε στή μνήμη

Ταραγμένος αναπνέει ό χρόνος
Καί τώρα δέ συνηθίζω ούτε νά σέ ξεσκονίζω ζωή
Γυρνώ πότε πότε τό μάτι μου μέσα σου